

maaliwad. Tarwilik on aga, et meie wana ajaga õige tuttawaks saaks ja et see sünniks, seks on tarwis wana wara korjada. Seda tööd on „Eesti Kirjameeste selts“ enese pääle wõtnud ja tahab nii palju kui wõimalik, korda saata. Et Selts ometi igaske kohta ei ulata wana wara korjama, siis palub ta iga meest waewaks wõtta igas kohas wanu lauli, ennemuistsid juttusid, wanu sõnu, mõistatusi, ebausu wiisa j. m. m. üles kirjutada ja seltsi kätte saata. Ka „Pärnu Postimees“ on hää meelega walmis seesugusi korjatusi wastuwõtma.

Kõik need ülemal nimetatud raamatud on wäga tululikud, kellest meie soowime, et Eesti rahwas ennast nendega tutwustaks. Et meie korra wanast ajast rääkima oleme hakanud, siis paneme auustatud kalendri lugijatele siia siis ka ühe wana-aegse jutu üles.

Kaks wenda.

Wanal ajal elaswad Eesti maal kaks wenda; ühe nimi oli Tugewus, teise nimi

Wägerus. Dmas elus, mis nad ühe teisega õigel wennalikul wiisil elaswad, oliwad nad mõnda näinud ja teinud ja nenda kuulsaks saanud, et terve Eesti rahwa seas, kes sell ajal mitte nenda wäike ei olnud kui nüüd, kedagi ei olnud, kes neid mitte ei oleks tunnud. Igal ettewõtmisel, mis Eesti rahwal oli, oliwad Tugewus ja Wägerus alati esimesed ja wiimased ja kõige wahwamad teud sündiswad ikka nende kää läbi. Sõjas ja rahus kõndiswad nad alati kõrwu ega nähtud neid iialgi ühe teise juurest lahkuwat! nad oliwad, nagu oleksiwad nad kokku seutud; mõlemate ettewõtte ja mõte oli üks ja see tegi neid suureks ja kuulsaks.

Sell ajal ei olnud elu nenda lühike kui nüüd, kus, kui wiiskümmend aastat selja taga, jõud lõpeda tahab ja inimesel endisest kangu- sest ja suurusest üksnes paljas hää tahtmine wiimaks üle jääb. Aasta sajad oliwad Tugewuse ja Wägeruse filmade eest mõõda läinud, aga kõigest sest ei näidanud Tugewus ja Wägerus midagi tähele pannud olemat, nad